

על המוות. על חדלות

אנלא קורא למוות שלי, מוות

אני קורא לו "חדלות".

אנלא מפחד כל כך מהמוות/חדלות שלי,

כי אני כבר 15 או 20 שנה מתאמן בלחשוב על זה

ולהפנים

שסיום מחזור חיים, הוא חלק מהחיים.

כמו שפרח נובל. או כמו שחיות מסיימות חיים

או כמו שאנשים סביבי סיימו חיים.

אבל

ויש אבל גדול

המחשבה על החדלות שלי

מטיסה לי את החיים.

ההבנה, ההפנמה, שאני זמני

מטיסה לי מפגשים עם אנשים

מטיסה לי את העבודה

וכמובן, גם מרגיעה מאוד.

המילה פרופורציה חרוטה אצלי בגוף, פי מיליון יותר, מאז שאני מתרגל חשיבת חדלות.

אני מכניס דברים פי 10000 יותר לפרופורציה, מתאושש מהר יותר מתקלות/שינויים, מסתגל לשינויים

מהר יותר, ומקבל החלטות טובות יותר

כי אני מבין

את החדלות שלי, בעוד 40 שנה, או בעוד חודש או בעוד שעתיים

הכל יכול להיות.

אז בהבנה הזו, של זמניות, של חדלות

כל רגע שלי שווה לי פי מיליון יותר

וכל מפגש עם אנשים אני מרים לחגיגה

ויש לי אומץ מטורף להגיד ולעשות דברים ולנסות דברים

כי אני כל יום

כל יום

חושב 30 שניות

על החדלות של אנשים. על הזמניות של אנשים.
למעשה, אני מדבר עם אנשים על חדלות וזמניות כל יום 2 דקות.
דקה בבוקר, ודקה בערב
וממחיש להם מה זו זמניות וחדלות
אז קל לי לעשות אהבה ולרצות לעשות אהבה בבית
כי אני מבין את הזמניות
וקל לי ללכת לגלידה ב 22:30 בלילה
כי אני מבין את ההזדמנות
וקל לי לסלוח, או לבקש סליחה
וקל לי לקדש 10 שניות של התאהבות באדם
כי אני מבין
כמה שנייה, שווה וחשובה.